

Rektors tale ved årsfesten

Det har været et bemærkelsesværdigt år for den danske universitetspolitiske debat. Sjældent har der været så meget diskussion på eet år, og det vel at mærke en fremadrettet diskussion af universiteternes rolle og funktion på både kort og lang sigt. En diskussion med usædvanligt mange deltagere – kulminerende med Undervisningsministerens plan *Universiteter i vækst* fra juli måned. Det må ligeledes med glæde noteres, at flere politiske partier for første gang i mange år valgte at udarbejde en sammenhængende universitetspolitik. Men diskussionen – der givetvis fortsætter en rum tid endnu, har også været præget af en række enkeltbidrag af stor relevans.

Det er ikke min opgave idag på kort tid at opsummere debatten, men jeg vil gerne benytte lejligheden til at kommentere nogle få aspekter, der vedrører henholdsvis forsknings- og uddannelsessiden.

Optimisme

Det mest bemærkelsesværdige ved debatten er den spæde fornemmelse af optimisme, som genfindes i mange oplæg. Der er tale om en realistisk optimisme, som forsøger at indkredse, hvad det danske samfund kan bruge universiteterne til i sine forsøg på at skabe et sikkert fundament for den fremtidige økonomiske, politiske og

kulturelle udvikling. Universiteterne bliver set som et af flere strategiske elementer i den danske forberedelse på et større og mere åbent Europa. Det indebærer naturligvis om ikke flere krav, så en præcisering af samfundets krav og ønsker til universiteterne – en præcisering der er realistisk i den forstand, at det erkendes, at en forbedring – ja i nogle tilfælde blot en fastholdelse – af kvaliteten i de danske universitetsuddannelser og den danske grundforskning forudsætter forøgede bevillinger.

Det vil forhåbentligt være trivielt at opremse elementerne i den økonomiske hestekur, som universiteterne har levet med i for mange år. I de sidste år har vi set adskillige signaler, der demonstrerede Folketingets og hele to regeringers forståelse for vort ønske om yderligere bevillinger. Hvad man end synes om konceptet for Grundforskningsfonden, så var oprettelsen af den dog udtryk for et ønske om at styrke også universiteterne. Flerårsaftalen satte stop for de årlige procentbesparelser, og forøgelsen af Ph.D.-stipendier har vist overalt været opfattet meget positivt. I forlængelse af disse enkeltstående initiativer kom så Undervisningsministerens løfte om et betragteligt løft i basisbevillingerne til forskning over nogle få år.

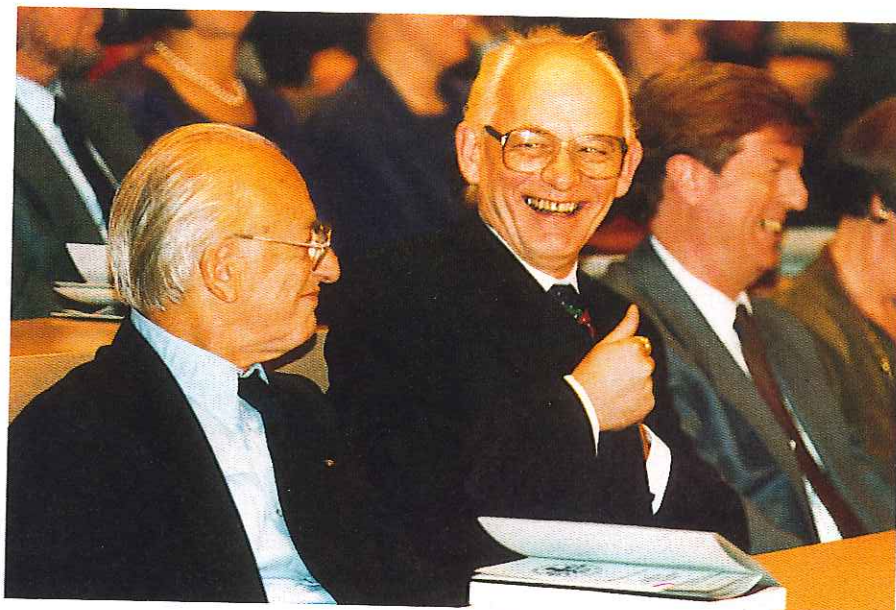
Stram økonomi og pladsproblemer prægede rektor Henrik Tvarnøs årsfest-tale.

Skepsis

I denne situation måtte man være et skarn, hvis man luftede sin skepsis. Sådan må enhver avislæser i hvert fald mene. Men desværre er situationen i 1994 og i 1995 ikke helt i overensstemmelse med de spændende og perspektivrige løfter, vi har fået. For Odense Universitets vedkommende er det værd at hæfte sig ved to forhold, der netop nu skaber visse vanskeligheder mellem universitetsledelsen på den ene side og de ansatte og studerende på den anden. De sidstnævnte giver udtryk for en berettiget forventning om, at de ministerielle vækststimuli må blive synlige på de enkelte institutter, optimalt i form af

Professor Joel S. Demski, økonom fra University of Florida, lykønskes her med sin æresdoktorgrad af rektor Henrik Tvarnø.

Festforelæsningsen fik smilet frem hos de tidligere Odense-rectorer Mogens Brøndsted, Aage Trommer og Carl Th. Pedersen.

Lektor Fritz Larsen festforelæste vittigt over „Dansk og Engelsk: Moders stemme, His Master's Voice“.

flere adjunkter og fastansatte lektorer og professorer. Men virkeligheden er endnu en anden: Den meget markante ændring i universiteternes bevillingssystem fra 1993 til 1994 har gjort en sammenligning vanskelig – hvilket forhåbentlig ikke var en hensigt. Men ved at rekonstruere uddannelsesaktiviteten for tidligere år efter de aktuelle principper kan vi på OU godtgøre, at produktiviteten i form af antal beståede eksaminer er steget også fra 1993 til 1994. Pga. det nye bevillingssystem vil universitetet imidlertid højst kunne gøre sig håb om i år at bevare samme undervisningsbevilling som i 1993 – hvilket indebærer en reel fortsættelse af „produktivitetsforbedringspolitikken“ – besparelser kalder vi det mere direkte på universiteterne. Oven i købet har der indtil dato hersket en vis usikkerhed om, hvorvidt de for lavt fastsatte uddannelseskoster ville betyde, at den tildelte bevilling for 1994 ville blive reduceret i slutningen af året, hvor pengene forhåbentlig er blevet brugt til forsknings- og undervisningsformål! Jeg kan nu forstå på universitetsafdelingens ledelse, at denne usikkerhed allerhøjest vil blive meget lille – der tales om 2 % som øvre grænse – og den melding er vi meget glade for. Men selv en tilsyneladende uskyldig 2 %'s besparelse i kroner vil sammen med en vækst i aktiviteten uden efterfølgende bevilling betyde, at de dårlige tendenser fra 1980'erne alligevel ikke er blevet afløst af stabile bevillinger til de enkelte universiteter.

Jeg hverken vil eller kan tro, at ministeriet skulle ønske at begå et reelt brud på flerårsaftalens løfte om at standse nedskæringerne på universiteterne, men jeg savner en tættere dialog om den reelle økonomiske situation på universi-

teterne i år og næste år. Når jeg tillader mig at give udtryk herfor, hænger det ikke mindst sammen med, at jeg selv i 1993 flere gange offentligt forudså karakteren og omfanget af de vanskeligheder, universiteterne nu står i, uden at det på daværende tidspunkt gav anledning til et fælles forsøg mellem ministerium og universiteter på at løse problemerne. Og nu haster det vel trods alt.

Beskåret

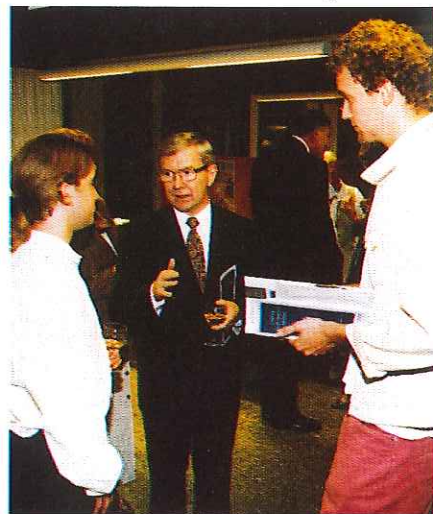
Hvis et modargument mod min bekymring nu skulle være, at en nedskæring i undervisningsbevillingen er blevet mere end modsvaret af en forøgelse af forskningsbevillingen, bliver jeg desværre nødt til at melde hus forbi. Odense Universitet modtog ganske vist en ekstra permanent forskningsbevilling på 4 mio. kr. i 1994. Men samtidig blev vi uden nogen særlig god begrundelse beskåret med 3,6 mio. kr. – taget fra en konto, der i 1980'erne som led i forskerrekrutplanen netop blev tildelt os med den begrundelse, at vi ud fra en helhedsbetragtning havde for få bevillinger. 400.000 kr. er således nettoresultatet af denne øvelse i 1994, og det er ikke tilfredsstillende. Universitetets ledelse – dekaner og rektorat – stilles i en meget vanskelig situation, når en markant forøget indsats på de enkelte fagområder ikke kan honoreres – trods ministerielle løfter om flere penge til universitetet. Rent konkret betyder det, at universitetet stadig ikke kan finansiere den fagligt set nødvendige rekruttering af yngre kandidater af begge køn – trods et betydeligt meroptag af nye studerende på 3 af vore 4 fakulteter i 1994. Derudover betyder det, at vore bestræbelser på at igangsætte nye faglige initiativer, inden for forskning, uddannelse eller begge dele, bliver forsinket.

Jeg anerkender fuldt ud de statsfinansielle hindringer for en for hurtig vækst i universitetssektoren. Men jeg plæderer samtidig for, at man indser betydningen af, at udgifter til forskning og uddannelse har et strategisk investeringspræg, som burde betyde, at selv Finansministeriet kunne overtale til at føre politik på dette udgiftsområde, der er anderledes end for de fleste øvrige driftsudgifter. Jeg taler rent ud om positiv særbehandling af disse områder, ikke for vor egen skyld, men for at give os mulighed for at spille den rolle, som den offentlige debat netop nu lægger op til, at universiteterne skal have. Når det

er sagt, så vil jeg tilføje, at Undervisningsministerens plan, *Universiteter i vækst*, efter min mening gør ret i at planlægge en vækst over adskillige år. Hvad universiteterne har brug for er sikkerhed for, at der kommer flere forskningsbevillinger i de kommende finansår, men det er formentlig klogt at satse på en ikke alt for hurtig vækst. Der kan og vil opstå visse specifikke flaskehalsproblemer ved en for hastig rekruttering, også selv om mange af os vil forsøge at lokke kvalificerede udlændinge til Danmark.

Uberettiget kritik

Der har fra nogen side – sidst i Weekendavisen (23.9.) af Birgit Nüchel Thomsen, der er medlem af Forskningspolitisk Råd (FPR) – været yret kritik af, at bevillingerne tildeles universiteterne til „fri anvendelse“. Denne kritik er uberettiget, alene fordi ministerens og Folketingets forudsætning for en forøgelse af forskningsbevillingerne var den nu halvanden år gamle Universitetslov, der præciserer ansvaret for universiteternes brug af offentlige midler. Men først og fremmest er den forkert, fordi – som Birgit Nüchel Thomsen selv med stor klarhed skriver – universiteternes betydning som – jeg citerer – „producerer af kandidater og forskere, som kan gå ud i erhvervsliv og samfund med de rette metodiske og faglige færdigheder, er vigtigere end nogensinde“ – og hun tilføjer, at universiteternes forskning også af denne grund må være internationalt orienteret. Men netop derfor er det vort ansvar at træffe beslutninger om

Undervisningsminister Ole Vig Jensen fik en snak med Studenterrådets generalsekretær Kenneth R. Hansen (tv.) og den tidligere generalsekretær Simon Simonsen.

fordelingen af de midler, som vi får over Finansloven – og de skal være betydelige. Man fristes til at glæde sig over, at FPR ikke er rådgiver for Undervisningsministeren, der ved bedre: Kun hvis vi har mulighed for at give en forskningsbaseret undervisning af høj kvalitet på alle vore uddannelser, kan vi yde vort optimale bidrag til det danske samfunds udvikling.

Lad mig slutte disse betragtninger med at erklære min fulde tilslutning til ministerens planer på dette område – idet jeg tilføjer, at de må og skal gennemføres i mindst det planlagte omfang.

Forskning

Den fremlagte årsberetning for 1993 demonstrerer – endnu en gang – den betydelige forskningsindsats, som alle fire fakulteter står for. Odense Universitet kan i høj grad være sin indsats på dette felt bekendt – og universitetet har samtidig fortsat sin kurs med at tiltrække stadig flere eksterne forskningsbevillinger.

Odense Universitet har ligeledes fortsat sit arbejde med at sikre en løbende kvalitetsbedømmelse og ikke mindst udvikling af vore uddannelser, herunder deltaget aktivt i Evalueringsscentrets undersøgelser. At vort udgangspunkt også her er ganske godt, bekræftes af, at vi på en række områder har oplevet en meget positiv efterspørgsel efter vore kandidater, men det er omvendt tydeligt, at det kræver en betydelig indsats fra lærerkorpsets side at sikre kvaliteten af vore uddannelser. Den for høje andel af deltidslærere uden forskningsforpligtelse på især samfundsvidenskab og humaniora gør det vanskeligt at forestille sig en fortsat forøgelse af optagelsestallet af dagstuderende, og sætter desværre også grænser for antallet af åbne uddannelser, som vi kan tilbyde – med mindre der på dette område vil blive etableret en mere direkte sammenhæng med eller garanti for en efterfølgende forøgelse af universitetets forskningsbevilling.

Åben Uddannelse

Odense Universitet har allerede en betydelig aktivitet inden for Åben Uddannelse, og har netop indledt forhandlinger med Jutland Open University om et fælles internationalt samarbejde. Selv så jeg gerne et udbygget samarbejde om åben uddannelse

Trods rygter om det modsatte var der mad til alle ved Fyns største kolde bord.

med Aarhus Universitet, i første række formentligt på det humanistiske område. På sundhedsvidenskab og naturvidenskab er der allerede et godt samarbejde med Århus, især om Ph.D.-uddannelserne, og jeg tror også, at dette kan udvikles til gavn for begge universiteter. I den fynske region har vi fortsat vort samarbejde med Odense Teknikum, som vi målbevidst vil forsøge at udvikle i de kommende år.

Vi har nu nogle års erfaring med studenterevaluering af selve undervisningen på alle fakulteter, og jeg vil tage initiativ til, at vi i 1995 gør status over vore hidtidige erfaringer med denne evalueringsform. Den er og skal fortsat være forskellig fra fakultet til fakultet – i nogle tilfælde også inden for et fakultet, men netop derfor vil der være et godt grundlag for en erfaringsudveksling på tværs af vore studienævne, med henblik på at forfine dette redskab og vurdere, hvordan det bedst muligt bruges i det daglige arbejde.

International

Internationaliseringen af vore studier blomstrede i starten af 1990'erne. I Danmark som i hele EF-området. Mere end 140.000 studerende i Den Europæiske Union søgte om Erasmus-rejsestipendier i det akademiske år, der netop er startet, og 116.000 af dem er rejst eller er på vej til et andet europæisk universitet. Odense Universitet har med glæde kunnet konstatere, at vore studerende er yderst interesserede i at rejse ud – og vi har på forskellig vis haft held til også at tiltrække studerende udefra.

I Akademikernes Centralorganisations netop udkomne rapport om universiteter i bedring hævdes det, at kun meget få af de danske studerende reelt rejser

udenlands for at studere i minimum et semester i løbet af deres studium. Jeg er overrasket over de ekstremt lave tal, AC har regnet sig frem til, og betvivler dem, indtil jeg har set dokumentation herfor. Tallene passer i hvert fald ikke for Odense Universitets vedkommende. Men det er korrekt, at langt færre end de, der er kvalificerede og motiverede, kommer afsted. Det skyldes dels antallet og typen af pladser, som ikke i alle tilfælde kan sikre de studerende den fulde merit og dermed er en teknisk hindring for den enkelte studerende, men det skyldes desværre også en dårlig bevillingspraksis og mangel på – jeg bliver nødt til at sige det – støttebevillinger til de studerende. Det er ikke store beløb, en typisk Erasmus-studerende modtager fra et dansk universitet. Men det er lige nok til at klare visse basale ekstraudgifter i forbindelse med opholdet – og det er helt givet en bevilling, der har meget stor effekt for de studerendes evne og vilje til at rejse udenlands.

Der er meldinger fra flere landes universiteter om, at de ikke er sikre på at kunne fortsætte Erasmusprojektet ud over 1996. Hvis EU-undervisningsministrenes krav om nedskæring af budgettet fra 1 milliard ECU til 760 millioner ECU gennemføres, vil det ikke kunne undgå at ramme fortsættelsen af Erasmusprogrammet, det såkaldte Sokrates program, endda meget hårdt.

Det vil være meget ærgerligt, hvis en for Danmark usædvanlig gunstig udvikling skulle blive bremset op eller endog vendt. Vi skal ikke have nogle knækkede kurver på dette felt, men derimod en støt øgning i antallet af studerende, der gennemfører et fagligt udbytterigt studieophold i udlandet. Undervisnings-

ministeriet synes at basere den nuværende bevillingspraksis på den antagelse, at det ikke koster universitetet noget at indgå rammeaftaler, vejlede og udvælge de studerende, der gerne vil ud, tilrettelægge meritoverførslen, have kontakt med de studerende før, under og efter studieopholdet. Derfor får universitetet i dag ingen penge for de studerende, der rejser ud. Dette er i sig selv et negativt økonomisk incitament, i hvert fald på kort sigt, men først og fremmest er det basalt forkert. Man kunne fristes til at henvise til Undervisningsministeriets berømte Rexona-principper fra 1980-erne, ifølge hvilket det ikke belastede et universitet at optage en ekstra student på et hold, der allerede var programsat. For hvor skulle så besparelsen være ved at fjerne en enkelt student fra et tilsvarende hold? Den rigtige løsning vil kort sagt være, at universiteterne modtager enten det fulde beløb ved meritoverførsel fra egne studerendes udlands-eksaminer eller i det mindste et fast grundbeløb for studerende, der gennemfører udlandsophold, der er støttet eller sanktioneret af universitetet. Først da kan det overhovedet komme på tale at bede universiteterne om selv at forøge tilskuddene til disse aktiviteter. Hvis man samtidig kunne få en samlet løsning på, hvilke beløb udenlandske studerende i på danske universiteter kan udløse, ville meget være vundet. Jeg håber, at Rektorkollegiet og ministeriet finder en løsning, der kan få virkning fra næste akademiske år. Kunne man derudover få ministeriet til at ændre sin holdning til Forskerakademiets muligheder for i hvert fald i en årrække at fortsætte med at støtte de Ph.-D.-studerendes længere udlandsophold, så ville vi også her kunne fastholde den meget positive – og internationalt anerkendte – udvikling, der startede for 6-7 år siden.

Den eksterne mobilitet modsvares desværre kun i begrænset omfang af en intern mobilitet. Jeg kan derfor glæde mig over, at flere partier synes at være interesseret for forslaget om, at ingen kandidat skal kunne blive ansat ved samme universitet, som han eller hun er uddannet ved, med mindre han eller hun har haft ansættelse ved et andet dansk eller udenlandsk universitet i mindst 2 år. Nepotisme-aspektet er ikke den vigtigste begrundelse for mit forslag, men derimod ønsket om at vænne vore kommende forskere til en større grad af mobilitet også inden for landets grænser, og fordi et personligt kendskab i ung

Lancier - gammel dans med unge udøvere.

alder til andre danske forskningsmiljøer ikke kan undgå at medføre et mere intensivt samarbejde på tværs af institutionerne – til fælles gavn.

Udbygning

Odense Universitet har også i det forløbne år haft et godt samarbejde med Undervisningsministeriets Byggedirektorat. Vi har med glæde modtaget et aktstykke om en enkelt, større udbygning af Campus. Den er et resultat af den samlede ansøgning om udbygning af både Winsløw-parken (hvor størsteparten af den medicinske forskning og en del af undervisningen er placeret) og Campusarealerne, som universitetet indsendte i 1992. Byggedirektoratet kvitterede dengang venligt for ansøgningen, som man fandt særdeles veldokumenteret. Alligevel frygter vi nu, at væsentlige dele af de udbygningsplaner, som var akutte i 1992 – og flere er kommet til siden – bliver forsinket i urimelig lang tid. Sundhedsvidenskab er endnu ikke tilgodeset, Samfundsvidenskab og Humaniora bliver det kun delvist, når eller hvis Den Sociale Højskole bliver flyttet væk fra denne bygning, og fælles behov til administration mv. er heller ikke imødekommet. Jeg ved, at de opsparede behov er store mange steder, men må alligevel understrege, at de fysiske grænser for yderligere aktivitetsudvidelse i Odense er meget bastante. Universitetet vil gerne forøge aktiviteterne – og er dermed i god overensstemmelse med ministeriet – men det kræver hurtigere løsninger end dem, vi er blevet stillet i udsigt. Vi må nu desværre forudse, at vi kan blive nødt til at sige nej til både flere studerende og til eksterne forsknings-

bevillinger, indtil større udvidelser er gennemført.

Så går det bedre i Den Fynske Forskerpark, hvor 2. fase står færdig 1. december i år. Jeg glæder mig over den støtte til den nødvendige udvidelse af parken, som både private virksomheder og fonde har givet, og ser det som et udtryk for et forstærket samarbejde mellem universitet og lokalsamfund. Jeg nærer i samme sag stor forhåbning til Fyns Amts og Odense Kommunes foreløbige tilsagn om yderligere støtte til driften. Forskningsministeriets netop givne bevilling til landets fem forskerparker er udtryk for den samme holdning som amtets og kommunens: det offentlige må støtte initiativet i en ikke helt kort startfase, hvis forskerparkerne skal blive en varig succes. Internationale erfaringer peger entydigt i denne retning.

Holdningsskifte

Den netop overståede regeringsdannelse demonstrerede en vis usikkerhed med hensyn til placeringen af universiteterne. Resultatet af de statsministerielle overvejelser blev, at universiteterne forblev intakt i Undervisningsministeriet, mens landets tredje forskningsminister blev tildelt væsentlige nye opgaver uden direkte affinitet til universitetsverdenen. Situationen er imidlertid fortsat, at universiteterne i det daglige må forholde sig til to ministerier. Der er ingen tvivl om, at Undervisningsministeriet er vort ministerium, men vi har naturlige interesser at pleje i forhold til et Forskningsministerium, der råder over forskningsråd, grundforskningsfond, og tilsyneladende skal forsøge at koordinere væsentlige dele af den ikke

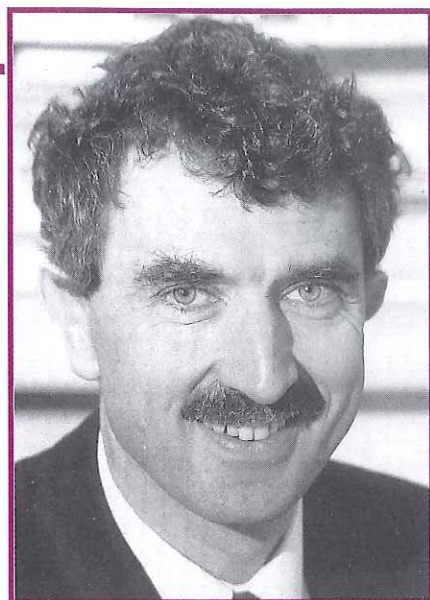
ubetydelige sektorforskning. Det er med universitetsøjne lidt vanskeligt at forestille sig, at denne deling bliver permanent, men jeg finder det glædeligt, at universiteterne ikke blev stillet i en uholdbar situation med et direkte afhængighedsforhold til begge ministerier, og jeg fornemmer, at mange har stor sympati for tanken om at holde sammen på hele det danske uddannelsessystem. Allermest afgørende er dog, at universiteterne så tydeligt fornemmer et radikalt holdningsskifte i Undervisningsministeriet – hvorefter det at lytte til universiteterne, at indgå en dialog med os bliver enormal foreteelse. Jeg tror ikke, at nogen af os forventer en mild regn af gaver uden modkrav. Men vi håber på en åben dialog, præget af et fælles mål: endnu stærkere universitetsmiljøer i Danmark.

Højere beløb giver færre penge

Samfundsvidenskab mister 4 ud af 22 millioner på taksametersystemet

Det nye taksametersystem giver universiteterne et højere tilskud per studerende. På papiret i hvert fald. Samfundsvidenskab får i 1994 20.000 kr. per studerende og i 1995 er der lagt op til et beløb på 20.400 kr. Selve beløbet er ganske vist højere end de foregående års, men bag tallene skjuler sig en drastisk beskæring af bevillingen, fordi beregningsgrundlaget er ændret. På Samfundsvidenskab drejer det sig om en nedgang i forhold til 1993 på 20 procent – fra cirka 22 til cirka 16 mio. kr. – for nøjagtig samme aktivitet og med samme beståelsesprocent.

– Når beregningsgrundlaget skifter, skal prisen sættes derefter, siger dekan Børge

Dekan Børge Obel: Hvis universiteterne skal vokse på lavere bevillinger, svarer det til at opfylde Jacob Haugaards valgløfte om medvind på cykelstierne ved at montere en ventilator på bagagebæreren og drive den ved at træde hårdere i pedalerne.

Obel. Medmindre der er tale om en besparelse. Men der har vi jo Undervisningsministerens ord og plan for, at universiteterne tværtimod skal vokse.

– Hvis universiteterne skal vokse på lavere bevillinger, må ideen åbenbart være, at de selv skal levere energien. Det svarer til, at man opfylder Jacob Haugaards valgløfte om medvind på cykelstierne ved at sætte en ventilator på bagagebæreren – som drives af dynamoen ved at træde desto hårdere i pedalerne...

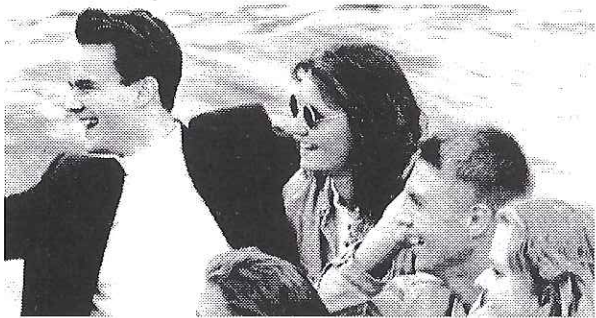
– Vi beder ikke om flere midler, end vi fik i 1993, siger Børge Obel. I år er problemerne netop blevet løst ved en ekstra bevilling. Men i 1995 skal taksametertilskuddet – som netop nu behandles i ministeriet – forhøjes til 25.000 kr. for blot at svare til niveauet fra 1993.

Sammenligner man med prisen for andre uddannelser, bliver det åbenbart, at tilskuddet til undervisningsaktiviteten for samfundsvidenskaberne og handelshøjskolerne er sat alt for lavt. Markedsøkonomer og ernæringsøkonomer – uddannelser på handelsskoleniveau – er prissat til 23.500 kr. per år. Cand.merc.-uddannelsen, den højeste erhvervsøkonomiske kandidatuddannelse på handelshøjskoleområdet, er derimod kun prissat til 20.000 kr. per år.

Børge Obel: Et helt utilstrækkeligt beløb, hvis kvaliteten af uddannelsen af de kommende ledere i dansk erhvervsliv og det offentlige skal opretholdes.

VORES REJSE

GRUPPEREJSER FOR STUDERENDE OG UNGE

FLYREJSER

F.EKS. LONDON SØN-FRE MED HOTEL, NOV.-MAR. FRA KR.

1.828,-

ATHEN, ROM, PARIS, ISTANBUL, PRAG, BUDAPEST, TUNESIEN, WIEN, MADRID, EDINBURGH, NEW YORK, REYKJAVIK, KRAKOW, DUBLIN, RIGA, WARSZAWA, SKT.PETERSBORG M.FL.

SKIREJSER

TIL FRANKRIG, NORGE, ØSTRIG, TJEKKIET OG SVERIGE FRA KR.

798,-

REKVIRER PROGRAMMER OG GRUPPETILBUD

TEAM TRAVEL • 33 11 60 60

SKIB - TOG - BUS

F.EKS. PRAG SØN-FREDAG BUS MED HOTEL FRA KR.

898,-

LONDON, PARIS, MANCHESTER, BRUXELLES, EDINBURGH, WIEN, SKT.PETERSBORG, YORK, BERLIN, FIRENZE, VENEDIG, KRAKOW, AMSTERDAM, WARSZAWA, ROM STRASBOURG M.FL.

TILBUD

DU KAN GRATIS REKVIRERE TILBUD PÅ DIN GRUPPES REJSE. DU FÅR FLERE FORSLAG AT VÆLGE MELLEM: DU FORTÆLLER OS: HVORHEN - HVORNÅR - HVOR MANGE.